

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **N. A.**, narozený dne XXX
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
adresa místa pobytu XXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2016, č. j. MV-84265-5/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“ nebo odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 14. 4. 2016, č. j. OAM-22372-28/DP-2015 o

zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti.
3. Jednotlivé žalobní body uvozuje žalobce tvrzením, že žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) když nesplnila požadavky na odůvodnění rozhodnutí, dále žalovaná porušila ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, ust. § 4 odst. 1 správního řádu, dle něhož má správní orgán povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc a rovněž porušila ust. § 4 odst. 4 správního řádu, když neumožnila žalobci uplatnit jeho práva a oprávněné zájmy.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když blíže nezjišťovala, potažmo neposoudila nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života dle ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Protože nedošlo k výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, nemohl ani žalobce skutečnosti týkající se dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života upřesnit. I přes tuto skutečnost ze spisového materiálu vyplývá, že si žalobce za 15 let pobytu na území vytvořil silné sociální vazby a má zde spoustu přátel, kteří by jeho nuceným vycestováním utrpěli citelný zásah.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce konstatuje, že došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, neboť žalobci nebylo v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce je si vědom, že v daném případě se jednalo o procesní rozhodnutí, avšak má za to, že fakticky má toto rozhodnutí meritorní povahu, a proto jej měl správní orgán aplikovat.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná neuvedla, zda se v souvislosti se zastavením řízení jedná o vady podstatné či nikoliv. Dle žalobce jde o protiprávní postup, na jehož základě správní orgán uložil danou povinnost, a žalobce tak mohl doklady doložit kdykoliv v průběhu správního řízení, tedy i v řízení o odvolání, přičemž tak učinil zároveň s podáním. Doložené dokumenty prokazují odstranění vady, která byla žalobci vytýkána.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* pak žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nevypořádání se se všemi námitkami žalobce, zejména s námitkami obsaženými v doplnění odvolání.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. V úvodu nesouhlasí s žalobcem, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanoveními § 68 odst. 3, § 3, § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny.
10. K námitkám v prvním žalobním bodu žalovaná konstatuje, že ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje posuzování přiměřenosti rozhodnutí pouze u meritorních rozhodnutí, přičemž rozhodnutí o zastavení řízení je rozhodnutím procesním. Dále žalovaná uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje v případě zamítnutí žádosti z důvodů

uvedených v ust. § 75 odst. 2 písm. a) až g) zákona o pobytu cizinců, nikoliv dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

11. Ohledně námitek ve druhém žalobním bodu žalovaná uvádí, že ust. § 36 odst. 3 správního řádu se vztahuje toliko k důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, meritorního rozhodnutí. Pro aplikaci tohoto ustanovení je tedy třeba, aby se správní orgán zabýval meritem věci. Vzhledem k tomu, že se zde jedná o rozhodnutí procesní povahy, neměl správní orgán povinnost vyzvat žalobce podle ust. 36 odst. 3 správního řádu.
12. K námitkám ve třetím žalobním bodu žalovaná odkazuje na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde uvádí: „*Jelikož odvolatel nepředložil všechny požadované doklady (konkrétně potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích), správní orgán I. stupně řízení zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože odvolatel neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*“ Z tohoto odstavce jednoznačně vyplývá, že žalovaná uvedla, v čem spočívají podstatné vady řízení.
13. K závěrečnému čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvádí, že doplnění odvolání je datováno ke dni 23. 5. 2016 a týká se toliko otázky posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, ke které se vyjadřovala v rámci vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí.
14. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhuje, aby Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Dne 20. června 2018 se konalo ústní jednání. Zástupce žalobce setrval na všech žalobních bodech, zástupce žalovaného se k jednání nedostavil.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
18. Úvodem zdejší soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, kde je uvedeno: „*[...] je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“
19. V návaznosti na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jakým způsobem měl odvolací orgán porušit ust. § 68 odst. 3 správního řádu, respektive jaké požadavky na odůvodnění

rozhodnutí neměly být odvolacím orgánem splněny. Naopak, dle zdejšího soudu žalovaná napadené rozhodnutí řádně odůvodnila, když po uvedení právní úpravy vztahující se k projednávané věci popsala procesní vývoj dané věci a po rekapitulaci odvolacích námitek se jimi na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí adekvátně zabývala. Ačkoliv žalobce dále namítá porušení ust. § 3 správního řádu, nespecifikuje, v čem spatřuje nedostatek zjištění skutkového stavu. Z dalších žalobních bodů se lze však důvodně domnívat, že se jedná o neposouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Tímto bodem se bude soud zabývat v další části odůvodnění. Konečně ani z odkazu na ust. § 4 odst. 1 a 4 nelze jednoznačně určit, čeho se tato námitka dotýká. Opět s odkazem na další žalobní body lze dovodit, že se má jednat o neumožnění žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rovněž námitkou tohoto obsahu se bude soud v další části odůvodnění samostatně zabývat.

20. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaná vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když blíže nezjišťovala, potažmo neposuzovala nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.*
21. *Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
22. *Dané ustanovení uvádí demonstrativní výčet okolností, které by při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí měly správní orgány zohlednit. Nelze však z něho dovodit, že by jím byla uložena správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve všech případech. Přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje v případech, kde to zákon výslovně stanoví, například lze uvést ust. § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kde je na konci odstavce uvedeno: *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší [...] za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.* Naopak v prvním odstavci tato podmínka absentuje a správní orgán tak přiměřenost rozhodnutí podle ust. § 77 odst. 1 citovaného zákona zkoumat nemusí. Výše uvedené vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016: *„Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. [...] lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona. [...] Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy. [...] Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při**

rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona.“

23. V daném případě je napadené rozhodnutí procesním rozhodnutím vydaným podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nikoliv podle zákona o pobytu cizinců. S tímto ustanovením není spojena povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, jímž zastavil řízení. Žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, a řízení tedy bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jsou-li naplněny důvody zastavení řízení uvedené ve správním řádu, není správní orgán o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Správnímu orgánu tak nevznikl prostor pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán proto nebyl také povinen zjišťovat v tomto rozsahu skutkový stav.
24. První žalobní bod je tedy nedůvodný.
25. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
26. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
27. Soud zde konstatuje, že citované ustanovení se vztahuje pouze k rozhodnutí meritorní povahy, což jednoznačně vyplývá přímo z textu citovaného ustanovení správního řádu, neboť výslovně pojednává o rozhodnutí *ve věci*. Smyslem posuzovaného ustanovení je dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům, jež jsou základem pro vydání konečného meritorního rozhodnutí.
28. V daném případě je napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu, jímž se zastavuje řízení, tedy rozhodnutí procesní povahy. Ostatně i sám žalobce přiznává procesní povahu daného rozhodnutí. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že usnesení o zastavení řízení má fakticky povahu meritorního rozhodnutí. V daném případě se prvostupňový orgán nezabýval meritem věci a nebyl tak ani povinen žalobce vyzvat, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí. Nelze proto ani úspěšně namítat, že správní orgán v daném případě neaplikoval ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
29. Druhý žalobní bod tedy soud shledal rovněž nedůvodným.
30. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná neuvedla, zda se v souvislosti se zastavením řízení jedná o vady podstatné či nikoliv.
31. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu *žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
32. Rovněž této námitce žalobce soud nemohl přisvědčit. Soud odkazuje na stranu 3 poslední odstavce napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno: *„Jelikož odvolatel nepředložil všechny požadované doklady (konkrétně potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích), správní orgán I. stupně řízení zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože odvolatel neodstranil podstatné vady žádosti, které brání v pokračování v řízení.“* (zvýraznění provedl odvolací orgán). Jelikož je v části napadeného rozhodnutí, kde žalovaná shrnuje dosavadní postup prvostupňového orgánu, výše uvedená část uvedena ztučněným typem písma, nelze mít pochyb, že odvolacímu orgánu musely být zřejmé a

jím posouzeny důvody, pro které správní orgán I. stupně řízení zastavil pro podstatné vady řízení. Uvedenému odpovídá i další odstavec napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná k námitce, že se nejednalo o vady podstatné výslovně uvedla: „[...] *absenci tohoto dokladu považuje Komise za podstatnou vadu žádosti, která brání pokračování v řízení.*“

33. Soud k tomu dodává, že po doručení výzvy ze dne 14. 7. 2015, která byla doručena téhož dne, žalobce doložil pouze některé z požadovaných dokladů a opakovaně žádal o prodloužení lhůty stanovené k doložení zákonem stanovených náležitostí (žádost ze dne 24. 8. 2015, 5. 10. 2015, ze dne 3. 11. 2015). Celkem od doručení výzvy žalobci (tj. od 14. 7. 2015) do vydání prvostupňového rozhodnutí (dne 14. 4. 2016) uplynulo 275 dnů, resp. 9 měsíců. Soud se proto shoduje se odvolacím orgánem, že žalobce měl dostatek času, aby zákonnou náležitost v této lhůtě splnil.
34. Třetí žalobní bod je tak nedůvodný.
35. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami žalobce, neboť žalovanému zaslal dne 8. 7. 2016 doplnění odvolání, k němuž se žalovaný již nevyjádřil.
36. Lze konstatovat, že ze správního spisu nelze jednoznačně určit, kdy bylo žalované doručeno druhé doplnění odvolání. Z textu posuzovaného doplnění odvolání (doplnění II.) vyplývá, že je datováno shodně s předchozím doplněním odvolání, tedy dne 23. 5. 2016, které bylo žalovanému doručeno 24. 5. 2016. Jedinou námitkou v tomto podání je tvrzení, že prvostupňový orgán se dostatečně nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, k čemuž žalobce dodal, že nedoložil požadovaný doklad proto, že měl vážné zdravotní problémy s bederní páteří a léčil se proto v domovském státě, což dokládá lékařskou zprávou ze dne 15. 3. 2016.
37. K této námitce se žalovaná vyjádřila na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, že k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nepřistoupí, pokud se jedná o rozhodnutí procesního charakteru. Žalovaná zdůraznila, že „*v posuzované věci se jedná o řízení o žádosti, ovládané zásadou dispoziční podle ustanovení § 44 a násl. správního řádu, v němž je postup správního orgánu do značné míry předurčen a také determinován aktivními úkony a konkrétními návrhy ze strany žadatele*“. Následně žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60 s tím, že z něho s ohledem na zásadu koncentrace řízení uplatňovanou u řízení zahajovaných na návrh (§ 82 odst. 4 správního řádu) vyplývá, že „je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady“. Následně žalovaná konstatovala, že navzdory tomu odvolatel nedoložil potřebné náležitosti žádosti, přestože mu byl dán dostatečný časový prostor. Žalovaná uzavřela, že požadovaná náležitost nebyla doložena ani v průběhu odvolacího řízení.
38. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí s námitkou nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce adekvátně vypořádala a to na straně 4 napadeného rozhodnutí. Je skutečností, že zde není zmíněn důvod nepředložení požadovaného dokladu tvrzený žalobcem, tedy vážné zdravotní problémy s bederní páteří, pro které se měl žalobce léčit v domovském státě. Z tohoto důvodu však soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť přihlédl ke skutečnosti, že žalobce byl od zahájení řízení o žádosti zastoupen právním zástupcem a vydání požadovaného dokladu nebylo vázáno na žádný osobní úkon žalobce, proto lze důvodně předpokládat, že žalobce si mohl takový doklad prostřednictvím svého zástupce

ve lhůtě stanovené správním orgánem v jeho výzvě ze dne 14. 7. 2015, tj. ve lhůtě 45 dnů opatřit, (nebyl-li správní orgán vydávající požadovaný doklad činný, což není ve správním spise doloženo, mohl se žalobce domáhat jeho vydání k tomu určenými právními prostředky). Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno až po 275 dnech po doručení výzvy k doplnění žádosti dne 14. 7. 2015. Za této situace při absenci současného doložení požadovaného zákonem stanoveného dokladu nemá soud pochybnosti o zjevné účelovosti uplatněné námitky, jenž nemohla způsobit ve svém důsledku nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je v rozhodnutí zcela srozumitelně vypořádána .

39. Soud tak shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným a čtvrtý žalobní bod nedůvodným.
40. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.